

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HET JAAR VAN DE KAT

Blijspel in drie bedrijven

door

Sylvain Luyckx

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2004
Nr.1720

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens bvba
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens bvba worden gestuurd. Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *HET JAAR VAN DE KAT* op te voeren moet de naam van auteur *SYLVAIN LUYCKX* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1989 Toneelfonds J. Janssens/Sylvain Luyckx
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES (4 dames en 4 heren)

Donkers René	verzekeraar
Donkers Annie	zijn vrouw
Donkers Isabel	zijn dochter
Eva	"de Kat"
Piet	haar helper-inbreker
Paul	detective

Een politieagent

Een politieagente

Opmerking:

de rollen van Isabel en de politieagente kunnen eventueel door dezelfde actrice worden gespeeld. Hetzelfde geldt voor de rollen van Piet en de politieagent.

GEGEVEN:

Een gewoon burgerhuis. Rechts is er een ingang deur, waarachter nog een inkomhal en voordeur wordt verondersteld. Rechts van de deur bevindt zich een zetel met voetbankje en krantenbak ernaast; boven de zetel en naast de deur is er een lichtschaakelaar.

In de rechterhoek staat een kapstok. Links van de kapstok, in de lange muur, is er een keukendienstluik. Naast het luik staat een kast met telefoon en radio erop.

Links in de woonkamer is er een gelijkgrondse venster met lange gordijnen aan weerszijden. Rechts van het venster staat een tafel met 4 stoelen en een Chinese vaas erop.

EERSTE BEDRIJF

Vrijdagochtend 6 uur. De woonkamer ligt er stil en verlaten bij. Er wordt aan de deur gemorreld; de klink beweegt langzaam, de deur gaat kriepend open. Eva en Piet sluipen omzichtig binnen. Ze hebben beiden handschoenen aan; Eva gaat voorop met een zaklantaarn in de hand, Piet volgt haar met een mes in de ene en een inbrekerstas in de andere hand. Piet heeft tevens een blauw oog)

EVA: *(stopt plots, Piet heeft dit niet voorzien en steekt met zijn mes in haar achterwerk)* Aauw!

PIET: Sst!

EVA: *(kijkt hem met vlamme blik aan)* Idioot! Doe dat knipmes weg! Mijn achterwerk zit al vol gaatjes.

PIET: *(gehoorzaam)* Ja baas! *(stopt knipmes in achterzak en sluit de deur)*

EVA: *(bemerkt Piets blauw oog; nieuwsgierig)* Hoe kom jij aan dat blauw oog? Toch niet tegen een paal gelopen?

PIET: *(wat sip)* Neen, tegen de vuisten van mijn schoonmoeder.

EVA: *(onder de indruk)* Amai! *(ernstig, bevelend)* Vooruit! We beginnen met de kasten. Ik neem de linkse, jij de rechtse. *(ze gaan naar hun kast; Piet gooit zijn inbrekerstas nonchalant tegen de dichtsbijzijnde tafelpoot. Een doffe plof verraadt het gewicht ervan)* *(kwaad)* Wat doe je nu, man! Straks zijn ze allemaal wakker!

PIET: *(simpel)* Is dat erg, baas?

EVA: Nu breekt mijn klomp! *(retorisch)* Wil jij nog eens veertien maand in de cel?

PIET: *(hand aan de kin, denkt enige ogenblikken na)* Eigenlijk wel.

EVA: *(stomverbaasd)* Wat?

PIET: *(verduidelijkend)* De hele dag slapen, en eten en drinken gratis! *(maakt hoofdbeweging alsof Eva haar verstand moet gebruiken)*

EVA: *(haalt schouders op)* Dat zegt me niets. Trouwens, we zaten met vier in één cel.

PIET: *(alsof dat laatste een voordeel is)* Wij ook! Maar bij ons was het gemengd.

EVA: *(benieuwd, wijzend naar Piets tas)* Wat steekt er eigenlijk in jouw tas?

PIET: *(luchtig)* Och, van alles wat.

- EVA: (*argwanend*) Hoezo? Laat eens zien! (*neemt tas en zet hem op tafel; zij opent de tas en haalt er een vis uit. Ze heeft hem bij de staartvin vast*) (*tegen Piet, streng*) En wat is dit?
- PIET: (*doodgewoon*) Een haring, baas.
- EVA: (*ruikt eraan*) Jih! Wat een stank! (*Eva smijt de vis terug in de tas*)
- PIET: (*bekommerd*) Voorzichtig, baas! Die is nog niet lang dood!
- EVA: (*niet begrijpend*) Waarom heb je die meegenomen?
- PIET: Dat is mijn hoofdgerecht, baas.
- EVA: En dit? (*haalt zakje lolly's uit de tas*)
- PIET: (*blij*) Dat is mijn dessert! (*neemt zakje uit Eva's hand; terwijl hij het openmaakt*) Geleerd van Koyak! (*stopt er één in zijn mond*) Ook ééntje, baas?
- EVA: (*beslist*) Nee, dank je! (*Piet legt het zakje terug in de tas*) Heb jij nog iets anders bij dan etenswaren?
- PIET: Nee, baas.
- EVA: (*verrast*) Wat!
- PIET: (*alsof het zijn schuld niet is*) Ik heb altijd honger. (*blij bij de gedachte*) Willen we eerst wat eten, baas? (*begint reeds enkele voedingsmiddelen op tafel te zetten*)
- EVA: (*verontwaardigd*) Ben je helemaal! (*bevelend*) Doe weg, snel!
- PIET: Ja, baas. (*laadt alles terug in en zet de zak opnieuw tegen de tafelpoot*)
- EVA: En nu zoeken! (*ieder gaat naar zijn kast en begint in de schuiven te zoeken*)
- PIET: (*bewonderend*) Deze kast is echte antiek! Meenemen?
- EVA: (*kijkt hem aan alsof het een dwaas voorstel is*) En hoe ga je die hier buiten krijgen? De deuropening is te smal!
- PIET: (*alsof dat geen probleem is*) In stukken zagen! En thuis terug aanéénlijmen.
- EVA: (*geërgerd*) Zoek verder, idioot! (*even later*) Haha! Hier heb ik iets interessants! (*toont spaarpotje met slot*)
- PIET: (*benieuwd*) Mag ik eens, baas? (*Eva geeft het hem*) (*Piet houdt het aan zijn oor en rammelt ermee*) (*blij*) Er zit geld in! (*ernstig*) Wacht! (*gaat naar zijn inbrekerstas en neemt er een schroevendraaier uit; hij slaagt er echter niet in het kleine hangslot open te wrikken*) (*kwaad*) Wel verdorie! (*smijt het spaarpotje op de grond en begint er als een wildeman op te dansen maar zonder resultaat. Eva ziet alles*)

met verbazing gebeuren. Ze maakt aan Piets onhandige werkwijze een einde)

EVA: *(geërgerd)* Kalf! Regel dat thuis!

PIET: *(hijgt wat na)* Ja, baas. *(dan geeft hij plots een venijnige trap op het ding dat onder de kapstok belandt. Zijn aandacht gaat nu naar de vaas die op tafel staat)* Baas!

EVA: *(zuchtend)* Wat nu weer!

PIET: *(wijst naar de vaas op tafel)* Daar! Op tafel!

EVA: *(droog)* Ik zie alleen die stomme vaas.

PIET: *(enthousiast)* Maar 't is een echte Chinese!

EVA: *(geïnteresseerd, verbaasd)* Hoe weet jij dat?

PIET: *(neemt de vaas vast)* Ik heb er zo eens tien tegelijk gebroken.

EVA: *(verbaasd)* Hoe heb je dat gedaan?

PIET: *(eerlijk)* Dat begrijp ik nog altijd niet. *(hij bestudeert de vaas, betast en bekijkt ze langs alle kanten; plots gooit hij ze omhoog)*

EVA: *(ziet dat laatste gebeuren; ontzet)* Neen!

PIET: *(schrikt en vangt ze met enige moeite veilig op; verbaasd)* Waarom niet, baas?

EVA: *(bitsig)* Omdat ze had kunnen breken!

PIET: *(ernstig)* Maar dat was de bedoeling. Dan wisten we zeker dat het een Chinese was!

EVA: *(kwaad)* Nu is het genoeg! Zet die vaas terug op tafel! *(Piet zet ze omgekeerd opnieuw op haar plaats)* *(bevelend)* Zet je in die zetel en verroer je niet meer! *(Piet stapt met tegenzin en ontgoocheld naar de zetel)*

PIET: *(wijst naar de zetel naast de deur)* In die zetel, baas?

EVA: *(kort)* In die zetel! *(zij slaat hem ondertussen gade)*

PIET: *(teleurgesteld)* Ik kan je toch nog helpen!

EVA: *(beslist)* Dergelijke hulp kan ik missen als de pest!

PIET: *(zet zich neer)* Mag ik mijn voeten op het bankje leggen?

EVA: *(hem geïrriteerd nabootsend)* Ja, jij mag je voeten op het bankje leggen. *(voelt aan haar voorhoofd)* Verdorie, verdorie! *(retorisch bedoeld)* Kom jij soms uit een tehuis voor onnozele kinderen?

PIET: *(eerlijk)* Daar heb ik 5 jaar verbleven, baas!

EVA: *(beheerst zich, gaat op haar knieën voor Piet zitten; lief)* Piet, Pietje. Zou je willen zwijgen?

PIET: *(voelt zich even superieur)* Ik weet het niet.

- EVA: *(met gevouwen handen, smekend)* Alsjeblief?
- PIET: *(zucht alsof het een moeilijke beslissing is)* Goed. *(verduidelikend)*
Omdat je het zo mooi vraagt!
- EVA: *(opgelucht)* Dank, dank je Pietje! *(staat recht en veegt zweet van haar voorhoofd)* Oef! *(ze gaat naar de kasten)*
- PIET: *(heeft wat kauwgom in zijn mond gestopt om de tijd te doden; hij produceert geregeld een flinke bel die hij laat uitéenspatten; Eva kijkt af en toe met zorgelijke blik in zijn richting, terwijl ze zoekt)*
(kort daarop) Baas? *(geen reactie bij Eva)* *(iets luider)* Baas!
- EVA: *(gestoord in haar werk)* Wat nu weer?
- PIET: *(voorzichtig)* Mag ik iets zeggen?
- EVA: *(argwanend)* Waarom?
- PIET: 't Is niet belangrijk maar...
- EVA: *(onderbreekt hem)* Hou dan je snavel!
- PIET: *(berustend)* Goed. 'k Wou alleen zeggen dat ik de lichten had laten branden.
- EVA: *(niet begrijpend)* Die van de auto?
- PIET: *(wijst naar de inkomhal)* Neen, in de gang!
- EVA: *(verrast)* Wat! *(sprint dan naar de deur en doet ze open; verbaasd)*
Maar... 't is hier pikkedonker!
- PIET: *(kalm)* 'k Weet het. Ik heb ze daarnet zélf uitgedaan! *(begint te lachen)*
- EVA: *(sluit de deur en grijpt Piet vast bij zijn hemd)* *(nadrukkelijk, retorisch bedoeld)* Wil jij soms dat ik een hartaanval krijg?
- PIET: Als ik je daarmee een plezier kan doen...
- EVA: *(op een toon die duidelijk maakt dat de maat nu vol is)* Ik wil niets, maar dan ook niets meer van jou horen. Begrepen?
- PIET: *(antwoordt snel)* Begrepen, baas! *(Eva lost haar greep, Piet valt terug neer in de zetel)*
- EVA: *(gaat terug naar de kasten; in zichzelf)* Waar heeft die verzekeraar zijn juwelen nu toch verstopt?
(terwijl ze zoekt merkt ze niet hoe de deur opengaat en René, geweer in de hand, binnenkomt. Hij maakt Piet duidelijk dat hij naar de andere kant van de kamer moet. Piet steekt zijn handen omhoog en deinst achteruit tot waar Eva staat. Ze zoekt echter zo koortsachtig dat ze nog altijd niets merkt. René duwt nu zijn geweer tussen haar

ribben) (smalend) Héhéhé! Wat een leukerd ben jij, Piet! (zij draait zich om en kijkt verrast in de loop van een geweer)

RENE: *(hard) Handen omhoog! Of ik jaag een blauwe boon door je lijf! (de twee staan nu naast elkaar met de handen in de lucht)*

EVA: *(zelfzeker) Piet, ik denk dat er maar één kogel in dat geweer steekt!*

PIET: Denk ik ook, baas!

EVA: Als we hem aanvallen weten we 't onmiddellijk!

PIET: *(droog) Jij eerst, baas!*

EVA: Laten we erom dobbelen.

RENE: *(superieur) Geen flauwe kul. Wat zochten jullie hier?*

EVA: *(spottend) Een stel propere onderbroeken!*

PIET: En een paar doosjes condooms. *(lacht onnozel)*

RENE: *(bevelend) Genoeg! Ik vind dit niet grappig.*

PIET: *(lachend) Maar wij wél!*

RENE: *(beslist) Ik bel de politie.*

EVA: *(zelfzeker) Dat kun je beter laten! (ze hebben inmiddels hun armen laten zakken)*

RENE: *(bitsig) Jullie hebben de leiding doorgesneden?*

PIET: Nee, ik ben er over gevallen.

RENE: *(tegen Eva) Maar ik ken jou toch! Jij hebt bij mij eens een verzekering afgesloten! (benieuwd) Breek jij dikwijls in?*

EVA: *(pochend) Heb jij mijn bijnaam nog nooit in de krant gelezen?*

RENE: *(verwonderd) Jouw bijnaam?*

PIET: *(verduidelijkend) Niets gelezen over die reeks inbraken in het Brusselse?*

RENE: *(denkt even na) Och ja, dat was werk van die aalgladde inbreker... (verrast, tegen Eva) Ben jij dat? (laat geweer zakken)*

EVA: *(trots) Inderdaad!*

PIET: *(voor zich uit) En als je dat niet gelooft, maken we je wat anders wijs. (kwade blik van Eva)*

RENE: *(tegen Eva, bewonderend) Maar dan ben jij... euh... verdorie! 't Is een diernaam; (lijkt het plots te hebben gevonden) De dromedaris! (Eva schudt het hoofd)*

PIET: *(verontwaardigd) Domkop! Je ziet toch dat ze twee bulten heeft!*

RENE: *(zoekt verder naar de naam) De duizendpoot!*

PIET: *(bekijkt Eva) Daar komt ze'r een paar voor tekort!*

EVA: (*superieur*) Ik zal je een tip geven! Het dier is lenig, venijnig en het heeft scherpe klauwen.

PIET: (*voor zich uit*) Het lijkt wel mijn schoonmoeder!

RENE: (*denkt even na en triomfeert dan*) Ik heb het! De Kat! Dat is het! De Kat! (*Eva lacht tevreden*)

PIET: 't Ging tijd worden.

RENE: (*ernstig*) Mevrouw de Kat, ik heb een interessant voorstel! (*René gaat een paar passen naar de deur, draait zich om en leunt op zijn geweer*)

EVA: (*zelfvoldaan*) Ik luister.

RENE: De verzekeringen gaan slecht. Maar als jij hier in de buurt wat inbreekt, zullen er velen een verzekering willen!

EVA: (*zakelijk*) En wat heb ik daaraan?

RENE: (*richt opnieuw het geweer op hen*) De buit is voor jou, plus een procent op de verzekeringen.

EVA: (*ernstig*) En daar moet ik de rest van mijn dagen mee vullen?

RENE: (*relativerend*) Neen, natuurlijk niet! Laat ons zeggen... een jaar. Akkoord?

EVA: (*kijkt naar het geweer*) (*retorisch*) Heb ik de keus?

RENE: (*begrijpt dat hij zijn zin krijgt*) Prachtig! (*blij*) We worden allebei steenrijk. Dit wordt het jaar van de Kat!

PIET: (*waarschuwend*) Als de grote baas akkoord gaat!

RENE: (*verrast*) De grote baas? Wie is dat?

EVA: (*verduidelijkend*) Niemand kent hem persoonlijk.

PIET: (*geheimzinnig*) Zelfs mijn moeder kent hem niet!

ANNIE: (*haar stem komt van boven waar de slaapkamers zich bevinden*) René, wat doe je daar?

RENE: (*verrast*) Verdorie! Mijn vrouw! (*roept naar boven*) Niets schat, ik drink alleen een glas water.

ANNIE: (*gerustgesteld*) Ah! Kom vlug naar boven. Zonder jou heb ik kou.

PIET: (*vrijpostig, tegen René*) Zeg haar dat ik kom! (*vieze blik van René*)

RENE: (*tegen Eva en Piet*) Snel! Verdwijen eer ze iets vermoedt! (*Eva en Piet verdwijnen langs de voordeur*) (*in zichzelf*) Wie zou die grote baas toch zijn?

ANNIE: (*staat samen met Isabel in de deuropening*) Wat sta je daar te mompelen?

RENE: (*kijkt hen verrast aan*) Niets Annie, niets.

ISABEL: (*verduidelijkend*) We dachten dat we de voordeur hoorden dichtslaan.

RENE: (*lachend*) Dat zul je wel gedroomd hebben!

ANNIE: (*bij de pinken*) Waar heb jij dat geweer voor nodig?

RENE: (*weet eerst niet wat zeggen*) Euh... (*flapt er wat uit*) Ik dacht dat ik een muis zag!

ANNIE: (*argwanend*) Dat moet dan wel supermuis geweest zijn! (*René zet het geweer naast de kast*)

ISABEL: (*kijkt naar de vaas op de kast*) Ma!

ANNIE: Wat is er kindje?

ISABEL: Kijk eens op tafel. Die vaas!

ANNIE: (*verrast*) Hé! (*handen in de zij*) Die staat ondersteboven! (*René volgt ongerust het gesprek*)

ISABEL: (*ernstig*) Heeft pa je soms helpen afstoffen?

ANNIE: (*grinnikend*) Dat zou dan de eerste keer zijn!

ISABEL: (*tegen René*) Had jij gisteren gedronken?

ANNIE: Je weet dat hij na twee pintjes onder de toog ligt!

ISABEL: Juist daarom. (*ziet dan haar spaarpot onder de kapstok liggen*) (*stapt er op af*) En wat doet mijn oude spaarpot hier? (*bekijkt hem*) Hij zit vol deuken!

ANNIE: (*ernstig*) Zouden hier dieven geweest zijn?

RENE: (*om de vermoedens over een inbraak te ontzenuwen*) Dieven? Huh! Wat valt er hier te stelen!

ISABEL: (*toont spaarpot*) Heb jij dan mijn spaarpot willen openbreken?

RENE: (*laat merken dat hij het een belachelijk idee vindt*) Waarom zou ik?

ISABEL: (*sluw*) Je zegt altijd dat de zaken slecht gaan.

RENE: Ja, maar zo slecht nu ook weer niet.

ANNIE: (*concluderend*) Dan zijn hier vannacht inbrekers geweest.

RENE: (*ondergravend*) Ach kom Annie, wie zou zo iets doms doen?

ANNIE: Iemand uit het milieu natuurlijk. Zoals die beruchte inbreker!

ISABEL: De Kat?

ANNIE: Inderdaad.

RENE: Belachelijk! Het kan net zo goed een zwarte zijn.

ANNIE: (*verwonderd*) Waarom?

RENE: (*lachend*) Die zie je niet in het donker.

ISABEL: Héhéhé! (*berispent*) Hou op met die vooroordelen!

ANNIE: (*kijkt rond*) Er lijkt nochtans niets verdwenen.

ISABEL: Het verbaasd me dat we niets hebben gehoord.

ANNIE: *(gaat naar de tafel)* Misschien waren we niet thuis?

ISABEL: *(ernstig)* 't Schijnt dat sommige boeven eerst telefoneren!

ANNIE: *(zet de vaas weer normaal)* Waarom doen ze dat?

ISABEL: Om zeker te zijn dat er niemand thuis is.

RENE: *(vult aan)* Of tenminste tijdens de inbraak in zijn bed blijft liggen. *(lachend)* Ik zie het al voor mij. *(geamuseerd, doet alsof hij telefoneert)* Tring, tring. Hallo, met de familie Willems? Mijn naam is de Kat, de bekende inbreker. Zou u vannacht tussen 12 en 4 in bed willen blijven liggen? *(even pauze)* Ja! Dank u, meneer Willems. *(wacht even)* Nee, nee, in bed doet u wat u wilt! *(wacht weer even)* Ja, ja, wij laten een lijstje van de gestolen voorwerpen achter. Wij begrijpen... voor de verzekering nietwaar? Goedenavond meneer Willems! *(schiet in een luide lach)*

ISABEL: *(berispemd)* Dat was niet grappig bedoeld, pa!

ANNIE: *(om René de mond te snoeren)* Misschien was het wel één van jouw klanten!

RENE: *(geraakt)* Hoe bedoel je?

ANNIE: *(verduidelijkend)* Misschien wou er eentje wraak nemen!

RENE: *(geërgerd)* Ach mens, vertel geen onzin! Je mag er zeker van zijn dat er niets verdwenen is.

ISABEL: *(verwonderd)* Hoe weet jij dat?

RENE: *(zonder nadenken)* Omdat ik het gevraagd heb!

ISABEL: *(verrast)* Wat!

RENE: *(herpakt zich)* Ik bedoel... ze zullen niets waardevols gezien hebben.

ANNIE: En die vaas en spaarpot dan?

RENE: Och, er is niet ingebroken. *(om de waarheid te verdoezelen)* Ik zal wel weer geslaapwandeld hebben.

ANNIE: *(ongelovig)* Geslaapwandeld? Jij? We zijn twintig jaar getrouwd maar dat heb je nog nooit gedaan!

RENE: *(liegt)* Toch wel. In't geheim.

ANNIE: Hoezo, in 't geheim?

RENE: 's Nachts, als niemand het ziet. *(lacht)*

ANNIE: *(verveeld)* Leukerd!

ISABEL: *(om een einde te maken aan haar vaders gelach)* Dan ben jij in ieder geval de eerste slaapwandelaar die spaarpotten forceert...

ANNIE: *(vult aan)* ... en Chinese vazen ondersteboven zet!

RENE: (*ernstiger*) Nu goed. Er is misschien iemand geweest, maar wie?

ISABEL: (*voor zich uit*) Mijn vriendin.

RENE: (*verbaasd*) Waarom? Jullie zijn altijd samen.

ISABEL: Nu niet meer. Ik heb haar vrijer ingepalmd.

RENE: (*spottend*) Misschien was het de minister van financiën op zoek naar vers geld.

ANNIE: (*maakt wegwerpgebaar*) Ik heb er genoeg van. Ik ga voor eten zorgen. (*gaat naar de deur, de bel gaat*) Ik doe wel open! (*in zichzelf*) Wie zou dat kunnen zijn zo vroeg op de morgen? (*in de hal terwijl ze de voordeur opendoet*) Gaat u maar binnen, meneer.

RENE: (*schrikt als hij Piet de woonkamer ziet binnenkomen; tegen Isabel*) Ga je moeder even helpen, Isabel!

ISABEL: (*verwonderd*) Waarom?

RENE: (*autoritair*) Omdat ik het zeg. (*Isabel gaat met tegenzin naar de keuken*). (*tegen Piet onvriendelijk*) Wat doe jij hier?

PIET: (*luid*) Ik heb mijn inbrekerstas vergeten.

RENE: (*ongemakkelijk*) Hou je wafel, idioot!

PIET: (*blij*) Zijn 't wafels? Dan wil ik er ook één! (*gaat aan tafel zitten*).

RENE: (*ontzet*) Maar neen! (*zenuwachtig*) Vooruit! Neem je spullen en verdwijnt!

PIET: (*ontgoocheld*) Spijtig! (*staat recht en bukt zich om zijn tas te nemen*) Verdorie, mijn schroevendraaier is onder tafel gevallen! (*hij kruipt op handen en voeten onder tafel terwijl René hem geïrriteerd gadeslaat; Annie komt binnen*).

ANNIE: (*berispent*) Sinds wanneer laat jij je klanten onder tafel plaatsnemen? (*Piet komt tevoorschijn; vriendelijk*) Zet u meneer. Ik zal u een drankje brengen. (*zij gaat naar de keuken*).

RENE: (*bevelend*) Vooruit! Scheer je weg!

PIET: (*alsof hij René niet heeft gehoord*) Maar dat is toch een mooie vaas! (*neemt de vaas die op de tafel staat vast en bewondert ze*).

RENE: (*kwaad*) Zet die vaas terug!

PIET: (*bekijkt hem vies*) 't Is al goed, 't is al goed! (*zet de vaas omgekeerd op tafel*)

ANNIE: (*opent het dienstluik*) Is een jenever goed, meneer?

PIET: (*eerlijk*) Heeft u niets straffers? Whisky of zo?

ANNIE: (*haalt schouders op*) 't Spijt me!

RENE: (*venijnig*) Toch wel. Bleekwater!

PIET: *(eerlijk)* Dat valt tegen. Eerst geen wafels en nu geen whisky!
(zuchtend) Schenkt u maar in, mevrouw.

ANNIE: *(we zien haar in het dienstluik een glaasje inschenken)* Alstublieft!
(reikt hem de borrel aan)

PIET: *(neemt het glas door het luik aan)* Dank u! Gezondheid! *(slaat borrel in één keer achterover maar we zien zijn gezicht vrijwel onmiddellijk vertrekken; hij spuwt het terug uit)*

ANNIE: *(verrast)* Is het geen goeie jenever?

PIET: *(hoest)* Jih! *(trekt wrange snoet maar herpakt zich snel)* Toch wel, mevrouw, toch wel. Maar ik heb me verslikt.

ANNIE: *(neemt de fles ter hand)* Zal ik nog eentje inschenken?

PIET: *(wat zenuwachtig en ongemakkelijk)* Neen, neen, dank u! *(voor zich uit)* Dat riskeer ik geen tweede keer. Tot ziens! *(neemt inbrekerstas en verdwijnt haastig)* *(René en Annie slaan hem verbaasd gade).*

RENE: *(als Piet de deur uit is)* Die trok zo'n rare snuit?

ANNIE: *(eveneens verwonderd)* 't Is nochtans onze beste jenever! *(bekijkt de etiket en ruikt even aan de fles; verrast)* Verdorie! Dat is azijn!

RENE: *(een lach nauwelijks bedwingend)* 't Is niet waar!

ISABEL: *(komt binnen)* *(ongeduldig)* Gaan we eten?

ANNIE: Natuurlijk kindje. Dek de tafel maar.

ISABEL: *(stapt naar de tafel maar blijft plots staan)* Ma! Pa! Kijk! *(wijst naar de tafel)* De vaas staat weer op haar kop! *(allen staren verbaasd naar de vaas op tafel).*

TWEEDE BEDRIJF: EERSTE SCENE

(Twee maand later. Vrijdagnamiddag 5 uur. Annie is aan het strijken in de woonkamer. René komt thuis na een lange dag op kantoor.)

RENE: *(vriendelijk)* Goedenavond schat! *(hij doet zijn jas uit, zet zijn hoed af en hangt ze aan de kapstok. Dan laat hij zich vermoeid in de zetel vallen en legt zijn voeten op een voetbankje; zuchtend)* Eindelijk! *(Annie strijkt verder maar slaat hem al eens gade)* *(benieuwd)* Wanneer eten we?

ANNIE: *(terwijl ze strijkt)* Om acht uur.

RENE: *(ontgoocheld)* Zo laat?

ANNIE: *(geïnteresseerd)* Hoe was het op kantoor?

RENE: Rotslecht! Geen enkele verzekering afgesloten.

ANNIE: *(zuchtend)* En vroeger ging dat zo vlot.

RENE: *(haalt de schouders op)* Wat wil je! De mensen laten zich niet meer zo gemakkelijk beetnemen.

ANNIE: *(om te helpen)* Waarom probeer je dan huis aan huis verkoop niet?

RENE: *(alsof dat een dwaas idee is)* Huh! Ze slaan de deur voor je neus dicht.

ANNIE: *(dat argument relativerend)* En wat dan nog!

RENE: *(verduidelijkend)* Eén van mijn collega's past die taktiek toe. Hij heeft net zijn vijfde neusbeenoperatie ondergaan!

ANNIE: *(spottend)* Je kan zo al een grote neus hebben!

RENE: *(hoofdschuddend voor haar onbegrip)* Jij beseft niet welke gevaren ons beroep met zich meebrengt. *(Annie bekijkt hem verbaasd)* Loslopende honden en luipaarden bijvoorbeeld.

ANNIE: *(lacht luid)* Je bent erg grappig vandaag.

RENE: *(verrast)* Ik grappig? Heb jij vorige week dat groot gat in mijn broek niet gezien?

ANNIE: *(relativerend)* Dat is al lang opgelost! Ik heb er een short voor Isabel van gemaakt.

RENE: Wel, dat was het werk van de luipaard van een cliënte. Ze kwam me opzoeken op kantoor. Ik kon nog net gaan lopen of het beest was me naar de strot gevlogen! *(ongemakkelijk bij de herinnering)*

ANNIE: *(ernstig)* Hoe heb je dan je vel gered?